

SĂRBĂTOAREA SFÂNTULUI ONUFRIE LA PATRIARHIE

Mărți, 12/25 iunie 2024, pomenirea Sfântului Părintelui nostru Onufrie al Egiptului a fost prăznuită de Patriarhie în Sfânta Mănăstire care îi poartă numele, la sud de scăldătoarea Siloamului și în locul numit Alcedama, adică câmpul „prețului sângelui” pe care evreii l-au cumpărat pentru a-i îngropa pe străini cu banii pe care Iuda i-a dat înapoi, pocăindu-se.

În această zi, Biserica pomenește faptul că Sfântul Onufrie a trăit inițial în mănăstirea de obște din Hermoupolis, apoi a plecat în deșert și a trăit acolo timp de șaizeci de ani cu post și rugăciune extremă, chiar și fără haine. Călugărul Pafnutie l-a găsit în această stare; el l-a arătat Bisericii și l-a îngropat acolo acoperindu-l cu haina sa. În amintirea sa, în acest loc, Sfânta Liturghie a fost celebrată de IPS Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil, avându-i drept împreună-slujitori pe ÎPS Mitropolit Chiriac al Nazaretului și ÎPS Arhiepiscop Aristarh al Constantinei, Egoumenul Mănăstirii Oblou, Arhimandritul Nectarie, Arhimandriții Claudiu, Ieronim, Siluan și Hristodul, Arhidiaconul Marcu și Ierodiaconul Dositeu. Hierodiaconul Simeon și domnul Eustathios Tsoumanis au dat răspunsurile la strană, la slujbă participând credincioși creștini ortodocși.

Înainte de Sfânta Împărtășanie, Preafericirea Sa a ținut următoarea predică:

„Să vă dezbrăcați de viețuirea voastră de mai înainte, de omul cel vechi, care se strică prin poftete amăgitoare, și să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, cel după Dumnezeu, zidit întru dreptate și în sfințenia adevărului”, predică Sfântul Pavel (Ef. 4, 22-24).

Dragi frați și surori în Hristos,

Cucernici creștini și pelerini

Harul Duhului Sfânt ne-a adus pe toți în acest loc sfânt Alkedamas, adică satul sângelui (Fapte 1, 19), în Sfânta Mănăstire cu numele Sfântului Onufrie Egipteanul, pentru a putea sărbători cu recunoștință sfânta sa pomenire.

Părintele nostru Onufrie se distinge printre personalitățile drepte și credincioase ale Sfintei noastre Biserici, pentru că a fost, în viața sa de nevoințe și însingurare, un imitator desăvârșit al marilor prooroci Ilie Tesviteanul și Ioan Înaintemergătorul. „La vârsta de șaiszeci de ani, Sfântul Onufrie trăia în deșert, un om care nu înțelegea totul”, se relatează în sinaxar despre el. Imnograful său mai spune: „Cu dumnezeiască insuflare îndumnezeindu-te, te-ai făcut Înger pământesc, căci ai râvnit viețuirii lui Ioan și lui Ilie, preafericite Onufrie”. Și în altă parte: „Ca Îngeri în trup care sălășluiau cu oștile fără de trup, ați luminat pustia ca stelele care strălucesc în noapte cu durerile și nevoințele voastre. Acum, Părinți purtători de Dumnezeu, rugați pre multmilostivul Dumnezeu pentru noi, cei ce aducem laude, Onufrie și strigăm: Aliluia”.

Iar psalmistul cântă mirat: „Cine se va sui în muntele Domnului și cine va sta în locul cel sfânt al Lui? Cel nevinovat cu mâinile și curat cu inima, care n-a luat în deșert sufletul său și nu s-a jurat cu vicleșug aproapelui său. Acesta va lua binecuvântarea de la Domnul și milostenie de la Dumnezeul, Mântuitorul său. Acesta este neamul celor ce-L caută pe Domnul, al celor ce caută fața Dumnezeului lui Iacov” (Ps. 23, 3-6).

Cei care caută fața Dumnezeului lui Iacov, adică a lui Dumnezeu Tatăl, sunt, după înțeleptul Solomon, cei drepti, a căror răsplată este în viața veșnică și în Domnul și purtarea lor de grijă față de Cel Preaînalt: „drept aceea, vor primi din mâna Domnului împărăția frumuseții și cununa cea strălucitoare” (Înțelepciunea lui Solomon 5,16).

Sfântul Părinte al nostru Onufrie, care este cinstit astăzi, s-a arătat dreptcredincios. Pe de o parte, i s-a purtat de grijă în deșert, fiind singur acolo timp de șaizeci de ani, cu excepția lui Dumnezeu Cel Preaînalt; pe de altă parte, a obținut cununa frumuseții, adică coroana dreptății, din mâna Domnului. În acest caz, să îl ascultăm și pe Sfântul Pavel spunând: „Lupta cea bună m-am luptat, călătoria am săvârșit, credința am păzit. De acum mi s-a gătit cununa dreptății, pe care Domnul îmi va da-o în ziua aceea, El, Dreptul Judecător, și nu numai mie, ci și tuturor celor ce au iubit arătarea Lui” (2 Tim. 4, 7-8).

Potrivit Sfântului Ioan Gură de Aur, „nu există o suprafață, ci două. Una este prezentă și existentă, cealaltă este viitoare și în cele din urmă glorios existentă”. Apariția a doua și ulterioară a judecătorului dreptcredincios, adică a lui Hristos, a fost iubită de toți prietenii și credincioșii lui, ai lui Hristos, în special de fericitul Onufrie. Și aceasta pentru că Iisus Hristos a poruncit: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi, și vom veni la El și vom face locaș la el” (Ioan 14, 23).

Interpretând acest cuvânt al lui Iisus Hristos, Sfântul Chiril al Alexandriei spune : aceia a căror minte strălucește de orice virtute și care este potrivită pentru a învăța tainele dumnezeiești și ascunse, vor primi paternitatea, iluminarea Duhului Sfânt și vor vedea cu ochii minții lor pe Domnul, Care S-a sălășluit în ei.

De aceea, cunoașterea sfinților nu este comună tuturor, ci este excelentă, deosebită și foarte diferită.

Părintele nostru purtător de Dumnezeu Onufrie, care L-a iubit pe Dumnezeu cu tot cugetul și cu toată inima sa, a primit tocmai această călăuzire, luminare, dar și cunoașterea Duhului Sfânt în mintea și inima sa curată.

La aceasta, minunatul nostru Părinte Onufrie ne îndeamnă și ne

cheamă, la iubirea Fiului lui Dumnezeu Domnul nostru Iisus Hristos, prin mijlocirile Preasfintei Fecioare Maria, Născătoarea de Dumnezeu, și ale Sfinților Apostoli.

Iar după cuvântul imnografului spunem: „Cuvioase Părinte Onufrie, având sufletul sfințit, cu cuget dumnezeiesc ai suferit supărări, fiind întărit de dumnezeiasca credință, și prin dragoste unindu-te cu Dumnezeu, te-ai sălășluit în pământul celor blânzi, înfrumusețându-te cu strălucirile virtuților; pentru aceasta cu bucurie prăznuim pomenirea ta”. Amin. La mulți ani cu pace!”

Ulterior, a avut loc un Trisaghion pentru odihna sufletului monahiei decedate de la Mănăstire, Serafima Euthymiadou. Apoi, la Mormântul ctitorului Mănăstirii, Ieromonahul Chiril, a fost citită binecuvântarea pentru primele fructe care s-au copt.

În cele din urmă, harnica și grijulia monahie Paisia, stareța mănăstirii, a oferit o bogată agapă festivă și un repaus necesar pentru căldura din acea zi.

Din partea Secretariatului General

PRAZNICUL BUNEIVESTIRI LA ALTARUL BUNEIVESTIRI DIN NAZARET

Duminică, 25 martie / 7 aprilie 2024, a fost sărbătorită Bunavestire a Maicii Domnului în Nazaret.

În această sărbătoare, întreaga Biserică, mai ales cea a

Ierusalimului, pomenește faptul că, la plinirea vremii, Dumnezeu, prin Arhanghelul Gabriel, a anunțat-o pe Fecioara Maria în orașul Nazaret că, prin Duhul Sfânt, Îl va întrupa pe Unicul Fiu și Cuvânt al Său, pe Domnul nostru Iisus Hristos. În paralel și conform normei calendarului fixat, a fost sărbătorită Duminica Sfintei Cruci pentru a ne întări în lupta postului spre primirea Sfintelor Paști.

Cu prilejul acestei sărbători, s-a slujit Sfânta Liturghie în Sfânta Biserică – sălaș al Bunevestiri a Maicii Domnului din Nazaret, condusă de Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil. Împreună-slujitori au fost ÎPS Mitropolit Chiriac al Nazaretului, ÎPS Arhiepiscop: Damaschin de Yaffo, Aristarh al Constantinei, Metodie al Taborului, ieromonahi de la Sfântul Mormânt, protos fiind Părintele Kamarasis, Arhimandritul Nectarie, Șeful Misiunii Spirituale Ruse din Ierusalim (MISSIA), Arhimandritul Vassianos, preoții din zona Nazaret și Acre, Arhidiaconul Marcu și ierodiaconul Evloghie, în prezența unei mari adunări a credincioșilor. Răspunsurile la strană au fost date de corul din Nazaret și de corul din Beersheba, sub conducerea Înaltpreasfințitului Arhiepiscop Aristovul al Madabei, în prezența președintelui Comunității din Nazaret, domnul Bassim Asfour, a reprezentantului Ministerului Afacerilor Externe al Israelului, domnul Cezar Marjieh, a reprezentantului Ambasadei Greciei la Tel Aviv, domnul Nikolaos Mavroedis și a reprezentantului Rusiei în Israel, domnul Vladimir Victorov.

Înainte de Sfânta Împărtășanie, Preafericirea Sa a ținut următoarea predică:

„Iată, Fecioara va avea în pântec și va naște Fiu și vor chema numele Lui Emanuel, care se tâlcuiește: Cu noi este Dumnezeu (Isaia 7,14 / Matei 1,23), a profețit Isaia și interpretează Evanghelistul Matei.

Iubiți frați în Hristos,

Cucernici creștini și pelerini

Harul Duhului Sfânt care a umbrit-o pe Fecioara Maria ne-a adunat pe toți în acest loc sfânt din orașul biblic Nazaret pentru a sărbători marea și răscumpărătoarea taină a Bunevestiri a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria, așa cum spune psalmistul: „Cântați Domnului, binecuvântați numele lui; vestiți din zi în zi vestea cea bună a mântuirii lui” (Ps 95,1).

Aceste cuvinte ale lui David, „mântuirea lui Dumnezeu”, nu sunt altceva decât răspunsul Arhanghelului Gabriel către Mariam cea mirată: „Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat?”. (Lc 1,34), „Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema” (Lc 1,35).

Atât Vechiul cât și Noul Testament sunt istoria sfântă, revelația, descoperirea înțelepciunii și voinței veșnice a lui Dumnezeu, care nu este altceva decât „descoperirea tainei celei ascunse din timpuri veșnice” (Romani 16,25), care a fost vestită Fecioarei Maria, descoperită în Hristos și propovăduită de apostoli. Acesta este Cel care „va fi mare și Fiul Celui Preaînalt se va chema” (Luca 1,32). Salutul arhanghelului Gabriel: „Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei” (Luca 1,28) și cuvintele Mariei: „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău” (Luca 1,38), au făcut din Maria Maica Domnului, părtașă și contribuitoare la „descoperirea tainei celei ascunse din timpuri veșnice, Iar acum arătată prin Scripturile proorocilor, după porunca veșnicului Dumnezeu și cunoscută la toate neamurile spre ascultarea credinței, Unuia înțeleptului Dumnezeu, prin Iisus Hristos, fie slava în vecii vecilor” (Romani 16,25-27), propovăduiește Sfântul Paul. Cu alte cuvinte, această taină a fost descoperită acum, a fost confirmată de profețiile din Scripturi și a devenit cunoscută tuturor neamurilor prin porunca lui Dumnezeu, pentru ca

acestea să manifeste ascultarea cuvenită credinței. Un astfel de exemplu de ascultare a credinței a fost Fecioara Mariam, ascultând de cuvintele Arhanghelului Gabriel: „Iată roaba Domnului; fie mie după cuvântul tău” (Luca 1,38). „Ascultarea se manifestă prin credință, nu prin multă știință. Iar atunci când Dumnezeu poruncește să ascultăm, nu trebuie cercetat cum” – spune Sfântul Ioan Damaschinul.

Mai mult, Domnul Însuși „S-a făcut tuturor celor ce-L ascultă pricină de mântuire veșnică” (Evrei 5,9), în timp ce Fecioara Maria „păstra taina credinței în cuget curat” (1 Tim. 3,9). De aceea, Arhanghelul i-a spus: „Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. Și iată vei lua în pântec și vei naște fiu și vei chema numele lui Iisus” (Luca 1,30-31). Sfântul Teofilact spune despre aceasta: „Pe drept cuvânt a fost numit Iisus, Cel ce a venit pentru mântuirea neamului nostru; căci acest nume în greacă înseamnă mântuire, deci Iisus înseamnă mântuire”.

Dar ce este mântuirea și ce înseamnă cuvântul mântuitor? „Mântuirea” este îndreptarea greșelii strămoșei Eva, după cum spune Sfântul Ioan Damaschinul: „Bucură-te, Marie, singura binecuvântată între femei, care ai îndreptat greșeala Evei”. „Bucură-te, singura binecuvântată între femei, cea care ai ridicat neamul smerit al femeilor căzute”. „Bucură-te, căci prin tine am fost salvați de un blestem de nedescris și ne-am umplut de bucurie”.

„Mântuitor” înseamnă noul Adam, adică Dumnezeu Cuvântul, Domnul nostru Iisus Hristos, care a fost zămislit în trup de la Duhul Sfânt prin carnea curată a Fecioarei Maria. „Bucură-te, cea plină de har, tu care ești mai presus de orice bucurie și nume, din care bucuria cea nespusă, Hristos, S-a născut lumii și S-a făcut tămăduirea durerii lui Adam”, exclamă Sfântul Ioan Damaschinul.

Durerea lui Adam este păcatul, moartea, care s-a abătut asupra omenirii prin primul Adam creat, în timp ce mântuirea

se dăruiește prin Iisus Hristos, care este „vindecarea”, noul Adam, care S-a născut în lume, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu. El a fost zămislit într-un mod de neînțeles pentru orice minte din trupul curat al Fecioarei Maria, de aceea imnograful Bisericii spune: „Astăzi este începutul mântuirii noastre și arătarea Tainei celei din veac. Fiul lui Dumnezeu, Fiul Fecioarei Se face și Gavriil Harul Îl binevestește. Pentru aceasta și noi, împreună cu Dânsul, Născătoarei de Dumnezeu să-i strigăm: Bucură-te, cea Plină de har, Domnul este cu tine”.

Este demn de remarcat faptul că harul pe care Maria l-a primit de la Dumnezeu este același har pe care Dumnezeu l-a dat membrilor Bisericii, „Care este trupul Lui, plinirea Celui ce plinește toate într-o toată” (Ef. 1,23), potrivit lui Pavel. Cu alte cuvinte, în Preasfânta Fecioară Maria, Născătoarea de Dumnezeu, vedem taina Bisericii pe care Dumnezeu a iubit-o și a sfințit-o „după cum și Hristos a iubit Biserica” (cf. Ef. 5,25). „Cel ce are mireasa este mire” (Ioan 3,29), spune evanghelistul Ioan. Mireasa este omenirea, care se căsătorește cu Hristos prin Fecioara Maria, spune sfântul Chiril al Alexandriei.

Acest eveniment, dragii mei, arată legătura puternică a tainei Fecioarei și Născătoarei de Dumnezeu și a tainei Bisericii. De aceea, Sfântul Ioan Damaschinul exclamă: „Bucură-te, cea plină de har, prin care ne-am făcut mădulare ale Bisericii celei una, sfântă, sobornicească și apostolică”.

O lăudăm și o mărim astăzi pe Fecioara Maria care a primit vestirea „mântuirii lui Dumnezeu” și o rugăm pe ea și pe teologul Ioan Damaschin: Tinde mila ta, Stăpână preacurată, celor ce te cunosc pe tine și privește cu îngăduință spre robii tăi și faptele lor și călăuzește-i pe calea păcii, căci ochii tuturor oamenilor sunt îndreptați spre tine cu nădejde, și mijlocește către Fiul tău și Dumnezeul tău și Dumnezeul nostru, Căruia se cuvine toată slava, puterea și tăria, împreună cu Tatăl Său Cel fără de început și cu Sfântul Duh

Cel deoființă, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin. Să aveți un Post binecuvântat și un sfânt Paște, prin care Adam s-a întors în Rai”.

La finalul Liturghiei, s-a făcut o rugăciune pentru donatorii care au contribuit la renovarea altarului și a întregii biserici, urmată de parada cercetașilor.

A urmat o mică recepție în sala Mitropoliei.

La prânz, Sfânta Mitropolie a oferit o masă la un restaurant din oraș. Preafericirea Sa s-a adresat celor prezenți la masă prin următoarea alocuțiune:

„Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei” (Luca 1,28).

Înaltpreasfințite Părinte Mitropolit Chiriac al Nazaretului,

Cinstite Președinte al Consiliului Ecleziastic și stimați membri,

Dragi comeseni

Sfânta noastră Biserică sărbătorește astăzi marele eveniment universal al Bunevestiri a Preasfintei Născătoare și Pururea Fecioarei Maria și al Cinstirii Slăvitei și de Viață-dătătoarei Cruci a Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Bunavestire a Maicii Domnului este „capitolul mântuirii omenirii”, în timp ce Slăvita Cruce se referă la mântuirea sufletelor oamenilor. „Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul?”. (Marcu 8,36), spune Domnul. „Adevărul din pământ a răsărit și dreptatea din cer a privit” (Ps. 84,12), proclamă psalmistul.

Acest mesaj al adevărului și al dreptății este proclamat de Evanghelia lui Hristos, care a fost propovăduită în toată lumea de către Sfinții Apostoli ai Săi. Maica tuturor Bisericilor, Biserica noastră a Ierusalimului, a primit

această Evangheliie, ca sfântă trimitere de la Sfinții Apostoli, mai ales de la primul ei Ierarh, Iacob, Ruda Domnului.

Spunem acest lucru pentru că Hristos spune: „Eu, Lumină am venit în lume, ca tot cel ce crede în Mine să nu rămână întuneric” (Ioan 12,46). Această lumină a fost dăruită lumii de Maica Domnului, care este lăudată și mărită astăzi. Această lumină nestricăcioasă strălucește în Hristos și prin Hristos în Biserica Sa și în Biserica Ierusalimului, care este întemeiată pe sângele răscumpărător al Fiului lui Dumnezeu de pe Cruce.

Acest eveniment al tainei Proniei dumnezeiești și al cinstirii este mărturisit de-a lungul secolelor de prezența creștină în Țara Sfântă, în orașele Ierusalim, Betleem și Nazaret.

Nimeni nu poate nega sau infirma acest adevăr, de aceea noi, dragii mei, Îl propovăduim și Îl mărturisim pe Dumnezeu iubirii și al filantropiei maxime, Soarele Dreptății și al păcii, și suntem chemați să rămânem neclintiți și nezdruținați în misiunea noastră sfântă. Iată ce le-a poruncit Fiul lui Dumnezeu întrupat din carnea curată a Fecioarei Maria Fiului Său: „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, așa încât să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri” (Mt. 5,16).

Nu exagerăm când spunem că Patriarhia Greco-Ortodoxă a Ierusalimului este garanția păstrării credinței noastre intacte și nepătate și a unității indivizibile a Sfintei, Unicei, Sobornicești și Apostolești Biserici. În sfântul lăcaș al Bisericii din Ierusalim, la Patriarhia Greco-Ortodoxă, „harul și adevărul au venit prin Iisus Hristos” (Ioan 1,17). Iar în locul binecuvântat din Nazaret, Fecioara Maria a devenit primitoare a harului lui Dumnezeu, auzind cuvintele: „Bucură-te, cea plină de har”.

Multe bucurii și pace și Paște binecuvântat”.

În continuare, ÎPS Mitropolit Chiriac al Nazaretului s-a adresat Preafericirii Sale după cum urmează:

„Preafericirea Voastră, Părinte și Stăpâne,

„Astăzi sunt Bunele Vestiri de bucurie, prăznuirea Fecioarei. Cele de jos cu cele de sus se împreună, Adam se înnoiește, iar Eva din întristarea cea dintâi se slobozește“! Iubirea de oameni a Dumnezeului nostru Treimic față de noi, cei făcuți din pământ, este o taină inexplicabilă și de nedescris! „Taina cea din veci ascunsă și de îngeri neștiută”, prin Doamna noastră, Născătoarea de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria, nouă, celor de pe pământ, ne-a fost descoperită aici, în Sfânta Cetate a Nazaretului, prin Arhanghelul Puterilor Cerești Gabriel, care a fost trimis să „aducă... cuvântul mântuirii”.

Astăzi îl întâmpinăm pe Părintele și Patriarhul nostru, ca pe un alt Arhanghel Gabriel *„vestind cuvântul adevărului”*, pecetluind imnul îngeresc „Slavă Ție, Ceea ce ești plină de har” și conducând Sărbătoarea!

Preafericirea Voastră, ne exprimăm, din adâncul inimilor, recunoștința față de harul Dumneavoastră, pentru toată contribuția la susținerea acestei provincii datorite de Dumnezeu. Vorbim aici de lucrările de renovare la Sfântul altar al Bunevestiri și la Sfânta Biserică Mitropolitană Sfântul Gheorghe, în urma binecuvântării și îndemnului Preafericirii Voastre, lucrări care vor rămâne de neșters în timp, mărturisind glorioasa guvernare a Bisericii Ierusalimului de către Sfânta Voastră Preafericire.

Preafericirea Voastră, ne rugăm din toată inima ca Domnul Dumnezeu nostru, prin mijlocirile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu Maria și ale Arhanghelului Gabriel, să Vă dăruiască sănătate pentru a continua conducerea înțeleaptă a corabiei mentale a Maicii tuturor Bisericilor, Sfântul Sion! La mulți

ani!”

Din partea Secretariatului-General

SĂRBĂTOAREA SFÂNTULUI SIMEON PRIMITORUL DE DUMNEZEU LA PATRIARHIE

Vineri, 3/16 februarie 2024, Patriarhia a prăznuit sărbătoarea pomenirii Sfântului Simeon primitorul de Dumnezeu în Sfânta sa Mănăstire din Ierusalimul de Vest, lângă Mănăstirea Sfintei Cruci.

La această sărbătoare, Biserica îl cinstește pe Sfântul Simeon primitorul de Dumnezeu, deoarece a slujit în mod deosebit în Taina Întâmpinării lui Iisus în Templu, când L-a recunoscut ca fiind Mântuitorul și a exclamat „ochii mei au văzut mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o înaintea feței tuturor popoarelor; Lumină care luminează neamurile și slava poporului Tău Israel” și a cerut să plece din această lume: „acum slobozește pe robul Tău în pace, după cuvântul Tău” (Lc. 2, 29-32).

La această sărbătoare, Preafericitul Părinte și Patriarh al Ierusalimului Teofil a oficiat Sfânta Liturghie în biserica menționată mai sus, având drept împreună-slujitori pe ÎPS Mitropolit Chiriack din Nazaret, Arhiepiscopii Aristarh al Constantinei și Metodie al Taborului, Ieromonahi de la Sfântul Mormânt, protos fiind Părintele Dragoman, Arhimandritul Matei, Arhimandriții Claudiu și Ieronim, Vasile de Misiunea Spirituală Rusă la Ierusalim (MISSIA), Părintele Simeon,

Arhidiaconul Marcu și Ierodiaconii Evloghie, Dositeu și alții. Răspunsurile la strană au fost date de Părintele Hanna Awad-Antoniou, de elevii Școlii Patriarhale și de domnul Fadi Abed Al Nour, în prezența Consulului General al Greciei la Ierusalim, domnul Dimitrios Angelosopoulos, și cu participarea la rugăciune a monahilor, monahiilor și a membrilor parohiei Grecești.

Înainte de Sfânta Împărtășanie, Preafericirea Sa a ținut următoarea predică:

„Acum slobozește pe robul Tău, după cuvântul Tău, în pace, că ochii mei văzură mântuirea Ta, Pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor, Lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău Israel.” (Luca 2,29-32), a strigat Bătrânul Simeon.

Iubiți frați întru Hristos,

Cucernici creștini și pelerini,

Duhul Sfânt, Care a fost cu dreptul și cuviosul Simeon, ne-a adunat astăzi pe toți în acest loc sfânt unde se află mormântul Sfântului, pentru a cinsti cu bucurie sfânta sa pomenire și pentru a sărbători Întâmpinarea Pruncului Iisus, Domnul și Dumnezeu și Mântuitorului nostru Hristos, la Templu.

Bătrânul Simeon se distinge printre ceilalți sfinți proroci și oameni din Sfânta Biblie pentru că a fost aflat vrednic să primească în brațele sale „mântuirea lui Dumnezeu”, adică pe Hristos, de aceea spune „Acum slobozește pe robul Tău, după cuvântul Tău, în pace, că ochii mei văzură mântuirea Ta, Pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor, Lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău Israel” (Luca 2,29-32)

Interpretând aceste cuvinte, printre Părinții consacrați ai Bisericii, Sfântul Chiril al Alexandriei spune: „A fost

pregătită pentru Hristos încă înainte de începutul lumii și a fost descoperită la sfârșitul vremurilor". Zigavinos spune: „Tu (Dumnezeu) ai pregătit mântuirea mai înainte de toți, pentru ca ea să se vădească tuturor". Origen marchează natura integrală a mântuirii, spunând: „Aceasta pe care au văzut-o ei este mântuirea nu numai pentru evrei, ci pentru întreaga lume.. înaintea feței nu numai pentru un singur popor, nu numai pentru Israel, ci înaintea feței tuturor popoarelor".

Într-adevăr, „mântuirea lui Dumnezeu", pe care au văzut-o ochii dreptului Simeon, se referă la totalitatea mântuirii neamului omenesc. Și aceasta pentru că „mântuirea lui Dumnezeu" nu e altceva decât taina Proniei dumnezeiești, și anume Întruparea lui Dumnezeu Cuvântul, după cum explică Părinții Bisericii purtătoare de Dumnezeu. „El a numit mântuire Întruparea Fiului Cel Unul-Născut", spune Sfântul Teofilact. „Mântuirea o numește Biblia Hristosul lui Dumnezeu", spune Sfântul Vasile cel Mare. Iar potrivit Sfântului Atanasie cel Mare, „mântuirea înseamnă prezența întrupată a lui Dumnezeu Cuvântul".

Mai mult decât atât, cuvintele profetice ale cuviosului Simeon: „Lumină spre descoperirea neamurilor și slava poporului Tău Israel" (Luca 2,32) mărturisesc că Dumnezeu Cuvântul Întrupat din trupul curat al Sfintei Fecioare și Născătoare de Dumnezeu Maria, este prezența luminii dumnezeiești în lumea necunoașterii și a idolatriei. Iată de ce psalmistul zice: „Întru lumina Ta vom vedea lumină" (Ps. 35,9). Domnul spune clar în predica Sa: „Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții" (Ioan 8,12). „Hristos este lumina neamurilor, pentru că El trebuia să lumineze cu învățătura Sa neamurile care zăceau în întuneric", spune Origen. „El S-a făcut lumină pentru cei care erau în întuneric și înșelare și căzuseră în mâna diavolului", spune Sfântul Chiril al Alexandriei. „Fiind o lumină pentru a lumina neamurile și pe cei orbiți de înșelăciuni; el cheamă revelație capacitatea de a vedea din

nou limpede; spre slava și propășirea poporului Tău Israel. Slava lor a fost izvorârea din ei după firea omenească. Într-adevăr, întruparea Sa răscumpărătoare a luminat neamurile cu cunoașterea lui Dumnezeu și a virtuții, în timp ce i-a slăvit pe evrei pentru că El a devenit un nativ de-al lor” (PG 129,893A), spune Zigavinos.

Mișcat de Duhul Sfânt, Bătrânul Simeon a spus către Maria, mama lui Iisus: „Iată, Acesta este pus spre căderea și ridicarea multora din Israel și ca un semn care va stârni împotriviri” (Luca 2,34). Interpretând acest cuvânt, Sfântul Chiril al Alexandriei spune: „Emanuel este pus de Dumnezeu Tatăl ca piatră de temelie, aleasă, prețioasă” (cf. 1 Petru, 2,6). Dar cei care au crezut în El nu au fost rușinați, în timp ce necredincioșii care nu au reușit să vadă această taină în Hristos, au căzut și au fost zdrobiți. Dumnezeu Tatăl a spus din nou: „Iată, pun în Sion piatră de poticnire și piatră de sminteală; și tot cel ce crede în El nu se va rușina.” (Romani 9,33, PG 72,505B).

Într-adevăr, dragii mei frați, de când Hristos, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl, a intrat în istoria omului, El a devenit motivul căderii și al ridicării multora; căderea pentru cei care nu au crezut în El și ridicarea pentru cei care l-au acceptat și au crezut în El. De aceea, până în ziua de azi, Hristos rămâne „un semn care va stârni împotriviri” (Luca 2,34). La aceasta se referă și Sfântul Pavel când spune: „în tot chipul, fie din fățarie, fie în adevăr, Hristos se propovăduiește” (Fil. 1,18). Potrivit Sfântului Ioan Evanghelistul, tocmai aceasta „este judecata, că Lumina a venit în lume, și oamenii au iubit întunericul mai mult decât Lumina. Căci faptele lor erau rele” (Ioan 3,19).

La întrebarea noastră, ce îi împiedică pe oameni să vadă lumina adevărului, adică pe Hristos? Răspunsul este, două lucruri: pe de o parte, e voința liberă a omului, iar pe de altă parte, faptele rele ale omului. Pentru aceasta, Apostolul Petru, inspirat de Dumnezeu, spune: „El a purtat păcatele

noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, muriți față de păcate, să viețuim dreptății” (1 Petru 2,24). Aceasta înseamnă că nimeni nu se poate baza pe Hristos ca Mântuitor dacă nu a renunțat la păcat și nu trăiește cu „dreptate”.

Calea de eliberare de păcat este întâlnirea noastră cu Hristos, după pilda dreptului Simeon, care „l-a primit pe Hristos în brațele sale” (cf. Luca 2,28). Sfânta noastră Biserică ne cheamă la această cauză prin glasul imnografului: „Veniți și noi, cu cântări dumnezeiești să întâmpinăm pe Hristos, și să-L primim pe Dânsul, a Căruia mântuire Simeon a văzut” (Vecernia, Stihira 3). „Să luăm aminte ca Domnul să nu ne găsească dormind”, spune Atanasie cel Mare.

Întâlnirea noastră, dragii mei frați, cu Mântuitorul nostru Hristos este întotdeauna realizabilă în Biserică, prin rugăciune și cultivarea virtuților smereniei și pocăinței, mai ales prin participarea la taina Euharistiei, unde cel care are inima curată se umple de viață și se îndumnezeiește, pe de o parte, și vede prin ochii sufletului mântuirea lui Dumnezeu, adică a lui Hristos, pe de altă parte. Amin. La mulți ani, cu pace!”

Înainte de otpust, Preafericirea Sa a binecuvântat coliva și a făcut un Trisaghion cu ocazia împlinirii a nouă zile de la plecarea fericitului egumen, Arhimandritul Theodoritos, care a slujit timp de patruzeci și cinci de ani cu evlavie la Sfânta Mănăstire și această comunitate grecească.

După Sfânta Liturghie, Ierodiaconul Simeon și monahia Maria, care l-au slujit cu devotament pe părintele Theodoritos, plecat la cele veșnice, timp de mulți ani, au oferit o recepție pentru soborul patriarhal și pentru cei prezenți.

Din partea Secretariatului-General

DUMINICA SFINȚILOR STRĂMOȘI LA PATRIARHIE

Duminică, 11/24 decembrie 2023, Patriarhia a prăznuit Duminica Sfinților Strămoși.

La această sărbătoare, înainte de Crăciun, Biserica îi pomenește pe Sfinții Strămoși ai lui Hristos în trup înainte și în timpul Legii lui Moise, în special pe Patriarhul Avraam, căruia Dumnezeu i-a dat vestea cea bună că „se vor binecuvânta prin neamul tău toate popoarele pământului”.

Această sărbătoare a fost prăznuită la minunata Biserică a Sfinților Strămoși din Beit Sahour și a fost condusă de IPS Mitropolit Ioachim al Helenoupolei, avându-i drept împreună-slujitori pe egumenul altarului, Arhimandritul Ignatie, preoții parohiei, Sabbas Her, Issa Mousleh, Ioannis Rishmawi și George Banoura. Corul bizantin al parohiei a dat răspunsurile la strană, la slujbă participând un număr mare de credincioși și Consulul General al Greciei la Ierusalim, domnul Dimitrios Angelosopoulos.

Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului, Teofil, a transmis următoarea predică participanților la slujbă:

Iubiți frați și surori întru Hristos,

Dragi creștini,

„Cel deplin S-a deșertat cu trupul pentru noi, și început a luat, și a sărăcit Cel bogat, Cuvântul lui Dumnezeu fiind, în ieslea dobitoacelor S-a culcat ca un Prunc, rezidind toate cele din veac făcute.”

Harul Duhului Sfânt ne-a adunat astăzi pe toți în așa-zisa sfântă Biserică a Sfinților Strămoși, în locul binecuvântat al păstorilor „stând pe câmp și făcând de strajă noaptea ... și slava Domnului a strălucit împrejurul lor”, pentru a sărbători sfânta lor pomenire, cântând imnul îngeresc și zicând „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!” (Luca 2, 8-14).

Isaia cel cu glas tare, prorocind întruparea Cuvântului lui Dumnezeu, spune: „O Mlădiță va ieși din tulpina lui Iesei și un Lăstar din rădăcinile lui va da.” (Isaia 11, 1). Rădăcina lui Iesei la care se face referire aici este rădăcina trunchiului abandonat al copacului, al poporului evreu. Și aceasta pentru că Iesei a fost tatăl lui David, din care a pornit dinastia davidică, din care s-a născut Hristos.

Iar Hristos este împlinirea Legii lui Moise și a Profetilor, a istoriei sfinte, a începutului de la patriarhul Avraam, așa cum este scris: „Cartea neamului lui Iisus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam” (Matei 1,1). Această a doua Biblie a nașterii lui Iisus Hristos, deoarece Iisus Hristos este istoria revelației sfinte, prin care Dumnezeu „cunoscute a făcut căile Sale lui Moise, fiilor lui Israel voile Sale” (Ps. 102,7); pe de altă parte, „Cunoscută a făcut Domnul mântuirea Sa; înaintea neamurilor a descoperit dreptatea Sa” (Ps. 97,3).

Cu alte cuvinte, Sfinții Strămoși sunt cei cărora Dumnezeu le-a descoperit voia Sa și prin ei a arătat dreptatea Sa față de neamuri, adică față de păgâni: El a arătat acest lucru neamurilor – spune interpretul Theodoritos Kyrou. Potrivit evanghelistului Luca, prorocii sunt cei care au prevestit sosirea Celui Drept (Faptele Apostolilor 7, 52), precum și patimile lui Hristos (Faptele Apostolilor 3,18). Să ascultăm mărturia apostolului Petru predicând: „Moise a zis către părinți: „Domnul Dumnezeu va ridica vouă dintre frații voștri Prooroc ca mine. Pe El să-L ascultați în toate câte vă va spune. Și tot sufletul care nu va asculta de Proorocul Acela, va fi nimicit din popor”. Iar toți proorocii de la Samuel și

cei câți le-au urmat au vorbit și au vestit zilele acestea. Voi sunteți fiii proorocilor și ai legământului pe care l-a încheiat Dumnezeu cu părinții noștri, grăind către Avraam: „Și întru seminția ta se vor binecuvânta toate neamurile pământului”. Dumnezeu, înviind pe Fiul Său, L-a trimis întâi la voi, să vă binecuvânteze, ca fiecare să se întoarcă de la răutățile sale.” (Faptele Apostolilor 3, 22-26).

Aceste cuvinte ale Sfântului Petru demonstrează că prorocii, precum și multe alte personalități ale Vechiului Testament, au vorbit și L-au vestit pe fiul lui Dumnezeu, adică pe Domnul nostru Iisus Hristos.

„Iată, Fecioara va lua în pântec și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuel.” (Isaia 7, 14), exclamă profetul Isaia. Proorocul David spune: „Domnul a zis Domnului meu: „ Zis-a Domnul Domnului Meu: „Șezi de-a dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale” (Ps. 109,1).

Prorociile de mai sus se referă la Mesia Hristos, la Dumnezeu Cuvântul, la Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul unul născut din Dumnezeu, născut din Tatăl mai înainte de toți vecii și întrupat de la Duhul Sfânt și din Fecioara Maria. Imnograful Bisericii proclamă și el acest fapt, spunând: „Preaînțelepții dumnezeiești Prooroci fiind nepoți lui Avraam, pe Cuvântul lui Dumnezeu, Cel ce S-a născut din Avraam și din Iuda, cu căldură mai-nainte L-au vestit întru Duhul.” „Săltând iubitorilor de părinte ... să lăudăm astăzi pomenirea Părinților, a lui Avraam, a lui Isaac, și a lui Iacov; din care Hristos Domnul, după trup S-a arătat, pentru multă milostivire.”

Sărbătorita pomenire de astăzi a Sfinților Părinți se datorează tocmai acestui fapt că „Hristos Domnul S-a arătat în trup”. Iisus Hristos, iubiții mei frați, este fără genealogie după cum dumnezeirea. Generația lui Hristos după dumnezeire este inexplicabilă, ne învață Sfântul Grigorie Palama, care spune: „Nu există o genealogie a lui Hristos după dumnezeire: „neamul lui Hristos după dumnezeire nu poate fi povestit, dar

(Hristos) are o genealogie după umanitate, pentru că Cel care a socotit vrednic să Se facă Fiul al Omului pentru a-l mântui pe om este născut din oameni”.

Cum este posibil să-L nască pe Dumnezeu cel de neînțeles, Care este fără început și veșnic? „La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul” (Ioan 1, 1), spune Sfântul Ioan Teologul. Cuvântul lui Dumnezeu nu a avut predecesori și, împreună cu Tatăl Său, are numele „care este mai presus de orice nume”, (cf. Filipeni 2, 9), spune din nou Sfântul Grigorie când este întrebat: „Cum este El genealogizat?”, acel „Eu sunt” de la început, existând pentru Dumnezeu și fiind Dumnezeu, și fiind Cuvântul și Fiul lui Dumnezeu, și neavând un Tată mai înainte de Sine și un nume după Tatăl, care este mai presus de orice nume și de orice cuvânt?”.

Este demn de remarcat faptul că Sfinții Părinți, cei luminați de Duhul Sfânt, mărturisesc și propovăduiesc că Hristos, așa cum spune și Sfântul Hrisostom, este împlinirea Legii și a prorocilor, Cel Care îplinește toată Pronia patristică. La această plinătate a Proniei părintești a lui Dumnezeu, noi, credincioșii, participăm ca mădulare ale trupului lui Hristos și ale Bisericii Sale. Căci și Sfântul Pavel poruncește, zicând: „Luați aminte să nu vă fure mințile cineva cu filozofia și cu deșarta înșelăciune din predania omenească, după înțelesurile cele slabe ale lumii și nu după Hristos. Căci întru El locuiește, trupește, toată plinătatea Dumnezeirii, și sunteți deplini întru El, Care este cap a toată domnia și stăpânirea.” (Col. 2, 8-10).

Interpretând acest cuvânt al Sfântului Pavel, Sfântul Teofilact spune: „Acolo natura noastră (umană) s-a unit cu Dumnezeu și noi, în El, am primit comuniunea prin natură”. De aceea, să ne rugăm Sfinților Părinți, ca rugăciunile lor și mijlocirile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu să fie onorate pentru a prăznui mitropolia sărbătorilor, dumnezeiasca Naștere a Dumnezeului Cuvântul și Mântuitorul nostru Hristos în

peștera Betleemului. Amin. Multe bucurii și un Crăciun binecuvântat!”.

La prânz, a fost oferită o masă.

Din partea Secretariatului-General

SĂRBĂTOAREA SFÂNTULUI NICOLAE LA PATRIARHIE

Marti, 6/19 decembrie 2023, Patriarhia l-a prăznuit pe Sfântul Nicolae, episcopul Mirei Lichiei, făcătorul de minuni.

La această sărbătoare, Biserica îl pomenește pe Sfântul Nicolae ca Părinte al Bisericii din secolul al IV-lea, „îndreptător credinței și chip blândeților”, care a participat la primul Sinod Ecumenic de la Nisa și a apărat deoființa Fiului și a Tatălui.

Această sărbătoare a fost prăznuită:

1. În orașul Beit Jala, la minunata biserică Sfântul Nicolae. Dumnezeiasca Liturghie a fost condusă de Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului, Teofil, avându-i drept împreună-slujitori pe ÎPS Arhiepiscopi Aristarh al Constantinei și Teodosie al Sevastiei, Arhimandritul Nectarie, egumenul Sfintei Mănăstiri Sfântul Gheorghe Al Khader, Arhimandritul Porfirie, Preoții Boulos, Yusef și Elias și alți preoți din zonă și ierodiaconul Evloghie. La slujbă au participat întreaga comunitate creștin-ortodoxă din oraș, reprezentantul Consulatului General al Greciei la Ierusalim, doamna Constantina Gyftou, și reprezentanții

statului palestinian, domnul Houloud Dagiebes și domnul Riyad Hananie, precum și egumenul din Beit Jala, Arhimandritul Ignatie, care a fost responsabil de organizarea sărbătorii.

Înainte de Sfânta Împărtășanie, Preafericirea Sa a ținut următoarea predică:

„Că Acesta este Dumnezeu, Dumnezeul nostru în veac și în veacul veacului; El ne va paște pe noi în veci.” (Ps. 47,13), proclamă psalmistul.

Iubiți frați întru Hristos,

Cucernici Creștini,

Ierarhul lui Hristos, Nicolae, episcopul Mirei Lichiei, ne-a adunat pe toți în biserica sa, în orașul biblic Beit Jala, pentru a-i face sfânta pomenire.

Sfânta Biserică a lui Hristos se bucură și se veselește la pomenirea Sfântului său Nicolae, pentru că a fost un mare păstor care l-a urmat Arhiereului Hristos, nu doar în jurisdicția sa duhovnicească, ci în întreaga Biserică Sobornicească și Apostolicească, așa cum spune Sfântul Ioan Damaschinul: Pe tine, mare păstor și următor al Arhiereului Hristos în toate te rugăm, Nicolae, din sfintele înălțimi păstorește-i pe slujitorii tăi, mântuindu-i pe toți de greutățile vieții.

Într-adevăr, părintele nostru Nicolae a ajuns un mare păstor al întregii Biserici pentru că l-a avut ca model pe Domnul nostru Iisus Hristos: „Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun își pune sufletul pentru oile sale... Eu sunt păstorul cel bun și cunosc pe ale Mele și ale Mele Mă cunosc pe Mine. Precum Mă cunoaște Tatăl și Eu cunosc pe Tatăl. Și sufletul Îmi pun pentru oi.” (Ioan 10, 11,14-15).

Interpretând cuvintelor Domnului, Sfântul Chiril al Alexandriei spune: „Omul s-a îndepărtat de iubirea lui Dumnezeu și a fost înclinat spre păcat. Din acest motiv, a fost alungat din curtea sfântă și dumnezeiască, mă refer la curtea raiului. Și pentru că s-a îmbolnăvit din cauza acestei atitudini a diavolului, care l-a înșelat viclenește pe om și l-a condus spre păcat, din care a izvorât moartea, omul a devenit victima lupilor, care erau într-adevăr aspri și nemiloși. Dar pentru că Hristos este păstorul cel bun pentru toți oamenii, El Și-a pus viața pentru noi... și a suferit pe Cruce pentru noi, pentru ca prin moarte să desființeze moartea, „ștergând zăpădul ce era asupra noastră, care ne era potrivnic cu rânduielile lui, și l-a luat din mijloc, pironindu-l pe cruce” (Col. 2,14), după cum este scris”.

Curtea sfântă și dumnezeiască nu este altceva decât Biserica, raiul pământesc, pe care Dumnezeu ni l-a dat nouă, oamenilor, pentru ca să avem libertatea „pe care o avem în Hristos” (Gal. 2,4). „Stați deci tari în libertatea cu care Hristos ne-a făcut liberi și nu vă prindeți iarăși în jugul robiei” (Gal. 5, 1) ne îndeamnă Sfântul Pavel. Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu a devenit primul Păstor „că El este Dumnezeul nostru și noi poporul pășunii Lui și oile mâinii Lui” (Ps. 95,7), proclamă psalmistul. Dumnezeu a numit în Biserică Apostoli și învățători (cf. 1 Cor. 12, 28), ai căror succesori sunt Episcopii, întăriți prin Duhul Sfânt, și care păstoresc Biserica lui Cristos (cf. Fapte 20, 28).

Sfântul Nicolae a fost un astfel de episcop și păstor, un succesor al apostolilor și a strălucit în Biserică. Participarea sa activă la primul Sinod Ecumenic de la Nisa din anul 325 d.Hr. împotriva învățăturilor eretice ale lui Arie a făcut din Sfântul Nicolae un „îndreptător credinței” și un „apărător al Bisericii”, după cum spune imnograful său: „Ocrotitor fierbinte al Bisericii a lui Hristos te-ai arătat Nicolae, nimicind cu îndrăzneală învățăturile eresurilor celor fără de Dumnezeu și tuturor îndreptar al Ortodoxiei te-ai

arătat, rugându-te cei ce urmează dumnezeieștilor tale învățături și îndemnuri”

Binecuvântatul Nicolae, după cum spune imnograful, s-a „sfințit ca un mare tănuitor al darului lui Dumnezeu”, pentru că a păzit poruncile dumnezeiești și a făcut dreptate în orice clipă, așa cum spune psalmistul: „Fericiți cei ce păzesc ajudecata și fac dreptate în toată vremea” (Ps. 105,3). Iată, așadar, de ce Sfântul Nicolae a fost numit făcător de minuni.

Părintele nostru Nicolae nu a lăsat nicio scriere pentru că în inima sa era scrisă Evanghelia lui Hristos și a păstrat o conștiință clară a tainei credinței (cf. 1 Tim. 3,9). Dumnezeu a făcut să strălucească în inima lui Nicolae lumina cunoașterii slavei lui Dumnezeu în Iisus Cristos (c.f. 2 Cor. 4,6), așa cum propovăduiește Sfântul Pavel. Mișcat de puterea luminoasă a slavei lui Dumnezeu, Sfântul Nicolae a devenit păstor al Bisericii Ecumenice și învățător al Ortodoxiei, adică al doctrinelor adevărului, după cum spune imnograful: „Frumusețile celor nevăzute înconjurându-le, ai cunoscut înfricoșata aceea slavă a Sfinților, Sfinte. Pentru aceasta cereștile cuvinte ale vedeniilor acelora, celor pururea vii, ni le arăți, Preasfințite.”

Cu alte cuvinte, dragii mei frați, Păstorii Bisericii sunt instrumentele Duhului Sfânt și au fost însărcinați cu îngrijirea Bisericilor, în timp ce Hristos este Primul Păstor, de aceea Sfântul Petru spune: „Lăsați-I Lui toată grija voastră, căci El are grijă de voi. iți treji, privegheați. Potrivnicul vostru, diavolul, umblă, răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită; Căruia stați împotrivă, tari în credință, știind că aceleași suferințe îndură și frații voștri în lume” (1 Petru 5, 7-9).

Purtătorul de Dumnezeu Nicolae, care a vizitat pământul sfânt al Palestinei, ne cheamă la această cauză, să rămânem neclintiți în credința pe care am primit-o de la Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, prin sfinții Săi Apostoli și

succesorii lor, sfinții Părinți purtători de Dumnezeu ai Bisericii noastre. Această credință nu este altceva decât marea taină a Proniei dumnezeiești, Întruparea lui Dumnezeu Cuvântul și bunăvoința Sa față de umanitatea smerită și slabă, care a avut loc la peștera din Betleem.

Aceasta înseamnă că Dumnezeu este aproape, aproape de noi, așa cum spune psalmistul: „aproape ești Tu, Doamne, și toate poruncile Tale sunt adevărul” (Ps.118,151). Și în altă parte, după cum spune prorocul Ieremia: „Au doară Eu numai de aproape sunt Dumnezeu, zice Domnul, iar de departe nu mai sunt Dumnezeu?” (Ieremia 23,23). Acest Dumnezeu, care este aproape, este Soarele Dreptății și Dumnezeul păcii, născut din Tatăl fără de sămânță și întrupat din Fecioară la sfârșitul vremurilor.

Da, dragii mei frați, Betleemul nostru vecin se pregătește să primească în peștera sa pe Mântuitorul și Răscumpărătorul lumii, din trupul curat al Sfintei Fecioare Maria, Preabinecuvântata Născătoare de Dumnezeu. Să pregătim și noi „peștera” inimii noastre pentru a-l primi pe Dumnezeul iubirii și al păcii în Duhul Sfânt. Și, împreună cu Sfântul Ioan Damaschinul, să spunem „Vino spre cântarea robilor Tăi Bunule, smerind a vrăjmașului înălțata sprânceană, păzind fericite Atotvăzătorule, pe cântăreți mai presus de păcat, întăriți neclintiți pe temeiul credinței. [Cu alte cuvinte, Doamne, binefăcătorule Care vezi totul în viața noastră și suntem cu adevărat binecuvântați, încuviințează cântările robilor Tăi. Smerește mândria noastră vrăjmașă diavolului și du-ne pe noi, cei ce Te lăudăm pe Tine, să ne ridicăm deasupra păcatului, păstrându-ne statornici pe temelia credinței]. Amin. La mulți ani și un Crăciun binecuvântat!”.

Sfânta Liturghie a fost urmată de o procesiune în interiorul și în jurul bisericii.

La prânz a fost oferită o masă, la care au participat preoții și îngrijitorii Bisericii.

2. Sărbătoarea a fost prăznuită și la Sfânta Biserică Sfântul Nicolae din Ierusalim, în apropierea Patriarhiei.

Vecernia Mare de luni după-amiază și Sfânta Liturghie de marți dimineață au fost oficiate de Înaltpreasfințitul Mitropolit Isihie al Capitoliei, avându-I drept împreună-slujitori pe Părintele Dragoman, Arhimandritul Matei, Arhimandritul Claudiu și Părintele Nectarie. Răspunsurile la strană au fost date de Înaltpreasfințitul Arhiepiscop Dimitrie al Lyddei, Arhimandritul Christodoulos și elevii Școlii Patriarhale din Sion. La slujbe au participat numeroși credincioși creștini și reprezentanți ai Consulatului General al Greciei la Ierusalim.

După Sfânta Liturghie, renovatorul și bunul chivernisitor al bisericii, Arhidiaconul Marcu, a oferit o agapă pentru toți la egumenie și în curtea Sfintei Biserici.

Din partea Secretariatului-General

SĂRBĂTOAREA SFÂNTULUI IACOB RUDA DOMNULUI LA PATRIARHIE

Duminică, 23 octombrie/5 noiembrie 2023, Patriarhia l-a prăznuit pe Sfântul slăvitul Apostol și Mucenic Iacob, Ruda Domnului și primul patriarh al Ierusalimului.

La această sărbătoare, întreaga Biserică, în special Biserica Ierusalimului, își amintește că Sfântul Iacob a fost fiul unei femei care fusese căsătorită anterior cu Iosif, logodnicul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, de aceea a fost numit și fratele Domnului. Datorită acestei relații după lege, Sfântul Iacob a fost numit ruda Domnului. Apostolul Pavel mărturisește

și el acest lucru, spunând: „iar pe altul din apostoli n-am văzut, decât numai pe Iacov, fratele Domnului” (Gal. 1, 19). El era drept, un tip de virtute și sfințenie, numit și „hoblias”, adică drept și ocrotitor al poporului.

Sfântul Iacob a fost instalat de Domnul ca primul ierarh al Bisericii din Ierusalim, după cum spune Condacul său: „Cuvânt al lui Dumnezeu, Ucenic unul născut al Tatălui, s-a pogorât și a sălășluit aici în mijlocul nostru în zilele din urmă. Atunci te-a numit pe tine ca prim păstor al Ierusalimului cel sfânt și te-a făcut învățător al lui și chivernisitor credincios al înaltelor taine duhovnicești. Pentru aceasta, după cum se cuvine, o, minunatule Iacove, binecuvântatule Apostole, noi toți te lăudăm și te cinstim”.

Prin această autoritate care i-a fost dată, el a îndemnat cu multă evlavie Biserica din Ierusalim, și-a scris epistola sobornicească din Noul Testament și a fost calm, pașnic, prezentabil și iubit de toți locuitorii Ierusalimului. A prezidat primul Sinod Apostolic de la Ierusalim în anul 49 d.Hr. care a deschis porțile Bisericii către neamuri și l-a mărturisit pe Domnul ca Fiu al lui Dumnezeu, iar pentru aceasta conducătorii iudei l-au aruncat jos de pe aripa Templului și l-au ucis în jurul anului 60 d.Hr. X. la o vârstă înaintată.

În cinstea sa, în Catedrala care îi poartă numele, adiacentă Frăției Sfântului Mormânt și Bisericii Învierii, a avut loc seara Vecernia, condusă de Părintele nostru și Patriarhul Ierusalimului Teofil, iar dimineața, Dumnezeiasca Liturghie, la care au slujit ÎPS Mitropolit Isihie al Kapitoliei și Arhiepiscopii Aristarh al Constantinei și Filomen al Pellei, ieromonahii de la Sfântul Mormânt, Arhimandritul Nectarie, Părintele Kamarasis, preoții slujitori ai Catedralei Sfântul Iacob, Părintele Farah Badour și Părintele Hader Baramki. Răspunsurile la strană au fost date de către Ierodiaconul Simeon împreună cu elevii Școlii Patriarhale de pe Sion, în dreapta, în limba greacă, iar în stânga, de către corul

Bisericii condus de domnul Rimon Kamar, în limba arabă. La slujbă au participat membrii ai comunității ortodoxe din Ierusalim, călugări, călugărițe și câțiva pelerini rămași în Israel. Au fost prezenți și Consulul General al Greciei la Ierusalim, domnul Dimitrios Angelosopoulos, și membrii ai Consulatului General al Greciei la Ierusalim.

Înainte de Sfânta Împărtășanie Preafericirea Sa a ținut următoarea predică:

„Și roada dreptății se seamănă întru pace de cei ce lucrează pacea” (Iacov 3,18), învață Sfântul Iacov Ruda Domnului. Rода duhovnicească a dreptății și a sfințeniei se seamănă întru pace și fără ceartă de cei care ascultă și transmit pacea și care sunt cu adevărat înțelepți și învățători făcători de pace.

Iubiți frați în Hristos,

Credincioși Creștini și pelerini,

Harul Dreptului Apostol Iacov Ruda Domnului ne-a adunat pe toți astăzi în această Biserică care îi poartă numele, aflată lângă Sfântul Mormânt de viață primitor al Mântuitorului nostru Iisus Hristos, ca să cinstim sfânta sa pomenire.

Sfântul Iacov a dobândit un loc deosebit în Sfânta Biserică a lui Dumnezeu și mai ales cea a Ierusalimului și pentru marea sa evlavie prin care s-a distins a primit numele de „Drept”.

Cu adevărat, Sfântul Iacov s-a arătat „stâlp al credinței și temelie a Bisericii” și aceasta pentru că epistola sa sobornicească îl arată ca „învățător cu mare autoritate între cititorii ei”. De altfel, participarea sa la Sinodul Apostolic de la Ierusalim și învățătura lui se referă la evanghelizarea neamurilor, adică a idolatrilor, și certifică autoritatea lui Iacov.

Sfântul Ioan Gură de Aur, tâlcuind faptul că Sfântul Iacov a

vorbit în Sinod după ce au tăcut Barnaba și Pavel (Cf. Fapte 15,12), spune: „Acest Iacov era episcop Bisericii din Ierusalim, de aceea a vorbit la urmă. Aici s-au împlinit cuvintele: «din gura a doi sau trei martori să se statornicească tot cuvântul» (Matei 18,16)”. Iar imnograful Bisericii, lăudând cuvântul de propovăduire al Sfântului Iacov, spune: „Întru toate marginile lumii a răsunat vestea cuvintelor tale prin care ne luminăm spre tot felul de faptă dumnezeiască și ne îndreptăm cu credință spre dumnezeiasca cunoștință a Treimii. Pentru aceasta te rugăm pe tine, roagă, ca un Ierarh, pe Iisus iubitorul de oameni, să mântuiască sufletele noastre”.

Sfântul Iacov Ruda Domnului cu îndrăzneală a propovăduit pe Domnul Iisus Dumnezeu Cuvântul și Făcătorul a toate, spunând că Dumnezeu Tatăl este unicul și înaltul izvor al oricărei luminări fizice sau etice: „Înțelepciunea oamenilor nu vine de sus, ci este pământească, trupească, demonică. (...) Iar înțelepciunea cea de sus întâi este curată, apoi pașnică, îngăduitoare, ascultătoare, plină de milă și de roade bune, neîndoielnică și nefățarnică. Și roada dreptății se seamănă întru pace de cei ce lucrează pacea.” (Iacov 3,17-18).

Cu alte cuvinte, roadele înțelepciunii lui Dumnezeu se dau prin puterea și harul lui Iisus Hristos. Între aceste roade bune se distinge roada dreptății. Această roadă nu este altceva decât pacea lui Hristos Care a zis: „Fără Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15,5).

De aceea și dumnezeiescul Pavel îndeamnă: „Fiți plini de roada dreptății, care este prin Iisus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu” (Filipeni 1,11). Iar proorocul Isaia spune cu glas puternic: „Pacea va fi lucrul dreptății, roada dreptății va fi liniștea și nădejdea în veci de veci” (Isaia 32,17).

Dreptatea și pacea dintre oameni sunt în esență rod al harului lui Dumnezeu și al credinței în Hristos, potrivit mărturiei Psalmistului: „Adevărul din pământ a răsărit și dreptatea din

cer a privit" (Psalmul 84,12). De aceea, Sfântul Iacov, care a văzut cu ochii lui și a auzit cu urechile lui, adică a fost martor fizic al tainei bune credințe, al tainei dumnezeieștii iconomii cea în Hristos, vorbește despre Hristos Care a pășit pe calea dreptății și ne-a deschis și nouă drumuri drepte, dar, pe de altă parte, se întreabă de unde provin războaiele și conflictele dintre oameni:

„De unde vin războaiele și de unde certurile dintre voi? Oare, nu de aici: din poftele voastre care se luptă în mădularele voastre? Preadesfrânaților! Nu știți, oare, că prietenia lumii este dușmănie față de Dumnezeu? Cine deci va voi să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș lui Dumnezeu" (Iacov 4,1-4).

Explicând aceste cuvinte, Icumenie spune: „Sau nu știți că prietenia lumii vă înstrăinează de prietenia lui Dumnezeu și vă arată vrăjmași ai lui Dumnezeu? Sfântul Iacov numește aici lume orice viețuire materială, care este maica stricăciunii. Cel care se sârguiește a se împărtăși de ea, se face vrăjmaș al lui Dumnezeu”.

Cu adevărat, iubiții mei frați, „prietenia lumii ne înstrăinează de prietenia lui Dumnezeu”. Și aceasta deoarece, potrivit Dreptului Iacov, Dumnezeu este cu totul lumină și din însăși voia Lui cea bună ne-a născut duhovnicește prin Evanghelie, care este cuvânt al adevărului, ca să fim între primele și cel mai de cinste făpturi ale lui alese și închinare lui Dumnezeu. „După voia Sa ne-a născut prin cuvântul adevărului, ca să fim începătură făpturilor Lui” (Iacov 1,18).

Să ne rugăm și noi cei care îl cinstim la acest praznic pe Sfântul Iacov Ruda Domnului și primul Ierarh al Ierusalimului ca, pentru rugăciunile lui către Domnul Dumnezeu nostru și ale Preabinecuvântatei Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria, ca acest cuvânt al adevărului, adică al dumnezeieștii lumini, al dreptății și al păcii, să se sădească

în inimile noastre ale tuturor și mai cu seamă în inimile și cugetele celor ce conduc lumea și încercata noastră regiune. Amin. La mulți ani binecuvântați cu pace!

După încheierea Sfintei Liturghii, Preafericirea Sa și Sinodia, îmbrăcați cu veșmintele, au urcat la Patriarhie pe treptele străvechi ale Sfântului Iacov, cu icoana Sfântului, au trecut prin poarta Patriarhiei, unde au primit pâinile de binecuvântare din partea Monahiei Serafima, cea care este responsabilă de brutăria Patriarhiei.

În sala Patriarhiei, s-a înălțat o rugăciune, s-a cântat „Întru mulți ani!” Preafericirii Sale, apoi a urmat tratația și s-a împărțit coliva Sfântului Iacov. După aceasta Preafericirea Sa a rostit din nou o cuvântare:

„Veniți toți pe cel întâi pe scaun șezător, luminătorul Bisericii, cu sfințite cântări să mărim pe Iacov ca pe un Ierarh și dumnezeiesc propovăduitor, pe cel ce s-a numit drept cu adevărat”, exclamă *imnograful* lui.

Excelența voastră Domnule Consul General al Greciei Dimitrie Anghelosopulos,

Cinstiți Părinți și Frați,

Iubiți Frați în Hristos,

Sfânta Biserică a Ierusalimului cinstește astăzi slăvita pomenire a Sfântului Sfințit Mucenic și Apostol Iacov Ruda Domnului cel numit Drept.

Acest Sfânt Iacov, care se numește pe sine, în epistola sa, „robul lui Dumnezeu și al Domnului Iisus Hristos (Iacov 1,1), a fost numit episcop al Ierusalimului și a fost chemat la vrednicia de Apostol de către Domnul Însuși. Astfel, Sfântul Iacov se arată călăuzitor al întregii vieți duhovnicești, al transformării și organizării Bisericii Ierusalimului care, ca mamă a Bisericilor din întreaga lume, a fost prototip pentru

fiecare Biserică în parte. Aceasta o mărturisește adresarea cu mare autoritate apostolică din epistola sa sobornicească, către „cele douăsprezece seminții, care sunt în împrăștiere”, ale iudeilor care au crezut în Hristos.

Dumnezeiescul Iacov, care a fost numit de către Tatăl lui Dumnezeu Cuvântul cel Unul Născut, cel dintâi Ierarh, păstor, învățător și iconom credincios al tainelor duhovnicești, a devenit piatra de temelie a lucrării apostolice – „piatra cea din capul unghiului fiind însuși Iisus Hristos” (Efeseni 2,20) – a Bisericii Ierusalimului și cinstita prăznuire a Sfântului Iacov se referă la Tronul patriarhal apostolesc al Bisericii Sionului al cărui slujitor și urmaș al Sfântului Iacov Ruda Domnului este Smerenia noastră.

Pentru aceasta am coborât, însoțiți de cinstiți membrii Arhieriei, Preoți și ierodiaconi, în Biserica Sfântului Iacov unde am săvârșit slujba patriarhală a marii Taine a dumnezeieștii Euharistii spre slava și cinstea Sfântului și Dreptului Iacov cel prăznuit astăzi, care prin sângele lui, s-a făcut împreună Mucenic cu Mântuitorul nostru Hristos cel răstignit.

Praznicul de astăzi al pomenirii Sfântului slăvitului Apostol Iacov Ruda Domnului și primul Ierarh al Bisericii Ierusalimului, care se referă la Tronul și rânduiala Bisericii noastre, constituie o mărturie nemincinoasă a continuității apostolice neîntrerupte, pecetluite în persoana fiecărui Întâi-stătător al Bisericii Ierusalimului, precum și a prezenței rugătoare neîntrerupte a tagmei Râvnitorilor, adică a cinstitei noastre Obști Aghiotafite și a credincioșilor noștri Elini-Ortodocși bine-credincioși bine înrădăcinați în Țara Sfântă.

Pe acest mare Apostol și Mucenic al iubirii lui Hristos să-l rugăm strigând: Izbăvește de toată mâhnirea de acum și cea care va să vie de pe urma conflictelor de război din regiunea noastră și dăruiește nouă și întregii lumi dreptate și roada

ei care este pacea.

La mulți ani cu pace! Amin.

Din partea Secretariatului General

PRĂZNUIREA SFÂNTULUI IOAN CEL NOU HOZEVITUL NEVOITORUL LA PATRIARHIE

În ziua de joi, 28 iulie/10 august 2023, Patriarhia a prăznuit pomenirea Sfântului Părintelui nostru Ioan Hozevitul cel Nou din România, la Sfânta Mănăstire Hozeva, situată pe malul pârâului Chorath, lângă Ierihon.

La această sărbătoare, Biserica, și mai ales Biserica Ierusalimului, pomeneste faptul că Sfântul Ioan a venit în Țara Sfântă din România, la mijlocul secolului al XX-lea, și a viețuit în cea mai mare asceză și smerenie la Sfintele Mănăstiri din zona râului Iordan, iar în cea a Sfinților Gheorghe și Ioan Hozevitul a adormit în pace și a fost considerat vrednic să facă semne minunate, motiv pentru care a fost trecut în rândul sfinților de către Patriarhia Ierusalimului în anul 2016.

Prăznuirea Sfântului Ioan s-a făcut printr-o priveghere de toată noaptea la Sfânta Mănăstire Hozeva, iar egumenul și renovatorul mănăstirii, Arhimandritul Constantin, l-a întâmpinat pe Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil, care a condus privegherea, cu următorul discurs:

Preafericite Părinte și Stăpâne,

A răsărit și anul acesta strălucitul praznic al Sfântului Ioan cel Nou Hozevitul, originar din România. „Părinte preastrălucit al isihiei, al tăcerii și al rugăciunii” îl numește foarte potrivit imnograful.

Dacă privim mai în adânc aceste însușiri de mai sus vom distinge limpede care este lucrarea fiecărui monah, care prin predica lui fără cuvinte se leapădă de întreaga lume. Monahul se desparte de lume nu împins de ură, ci de dragostea de Dumnezeu mai ales, dar și față de aproapele. Auzind de necazurile și durerile fraților, ajută cu mult rod prin rugăciune și milostenie. Cineva ar putea să întrebe: „Cum înțelege monahul lumea?”. Tocmai „prin isihie, tăcere și rugăciune”, însușiri care au dominat întreaga viață a Sfântului pe care îl cinstim.

Nu cere Dumnezeu de la monahi să iasă în lume, ca să îi țină pe oameni ca să poată merge, ci le cere să le dea lumină prin trăirea lor, ca să fie călăuziți la viața veșnică. Farurile nu trebuie oare să fie mereu sus, pe stânci? Ce? Trebuie să meargă în orașe să se adauge felinarelor? Altă misiune au farurile, alta felinarele. Monahul nu este felinar ca să fie așezat în oraș, la capătul vreunui drum, ca să-i lumineze pe pietoni ca să nu se împiedice. Monahul este Far îndepărtat, așezat sus, pe stânci, care, cu lumina lui, luminează mările și oceanele ca să îndrepteze corăbiile pentru a ajunge la destinația lor, la Dumnezeu.

Preafericite Părinte și Stăpâne,

Un astfel de bărbat fiind, ca o făclie mult luminoasă, prin viețuirea sa, Sfântul Ioan, chiar și după adormirea lui, prin rugăciunile sale, ajută, mângâie, însuflă, îndulcește, vindecă bolile trupurilor și ale sufletelor, așa cum mărturisesc miile de pelerini de toate neamurile și toate limbile, care vin la el; dar și noi înșine mărturisim, având parte de multe

binefaceri din partea Sfântului.

Bine ați venit!

Veniți să începem Privegherea!

Împreună-slujitori ai Preafericirii Sale au fost ÎPS Mitropolit Isihie al Capitoliadei și Arhiepiscopul Aristarh al Constantinei. Răspunsurile la strană au fost date de Leonidas Doukas, Christos Stavrou, Gregorios Zarkos, Nikolaos Papadimitriou, Vasilios Papadimitriou, Pavlos Papadimitriou, la slujbă participând călugări ai Mănăstirii și ai altor mănăstiri din Ierihon și Ierusalim.

La Chinonicul Sfintei Liturghii Preafericirea sa a rostit această cuvântare:

„Că la Tine este izvorul vieții, în lumina Ta vom vedea lumina” (Psalmul 35,10), exclamă Psalmistul.

Iubiți părinți și frați în Hristos,

Harul Sfântului Duh Care a luminat și a sfințit și a îndreptat pașii Sfinților Prooroci Ilie Tesviteanul și Ioan Botezătorul în acest loc sfânt, Hozeva, ne-a adunat pe toți ca să cinstim pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Ioan cel Nou Hozevitul.

Cuviosul Părintele nostru Ioan, încă din fragedă vârstă, fiind aprins de dumnezeiască râvnă, a părăsit patria sa România și a venit în Țara Sfântă unde s-a refugiat și s-a ascuns, ca un alt Ilie, în peșterile pârâului Horat, „care este în fața Iordanului” (Cf. 3 Regi 17, 2-3) și unde Sfântul Gheorghe din Lefkara Ciprului a întemeiat Mănăstirea și Lavra care îi poartă numele și care s-a arătat izvor de ape dumnezeiești pentru cei ce cred în Domnul Iisus Hristos, Care a zis: „Cel Ce crede în Mine, precum a zis Scriptura, râuri de apă vie vor curge din pântecelul lui” (Ioan 7, 38).

Această apă vie nu este altceva decât Sfântul Duh, Duhul Fiului lui Dumnezeu și al Mântuitorului nostru Iisus Hristos,

potrivit mărturiei Evanghelistului Ioan (Cf. Ioan 7, 39). Acest Duh este izvorul luminii, după cum spune Domnul: „Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8,12).

Explicând aceste cuvinte ale Domnului, Sfântul Chiril al Alexandriei spune: „cel care Îmi urmează Mie, adică cel care merge pe urmele învățăturilor Mele, nu va fi nicidecum în întuneric, ci va dobândi lumina vieții, adică descoperirea tainelor celor despre Mine care pot să-l călăuzească la viața veșnică”.

Și ne întrebăm: Care este viața veșnică? „Viața veșnică este depășirea morții aducătoare de stricăciune, adică a păcatului, prin moartea aducătoare de nestricăciune, adică prin moartea lui Hristos înviat. Acestei morți a lui Hristos s-a făcut părtaș Cuviosul Părintele nostru Ioan care a ascultat de îndemnul dumnezeiescului Pavel: „Au nu știți că toți câți în Hristos Iisus ne-am botezat, întru moartea Lui ne-am botezat? Deci ne-am îngropat cu El în moarte, prin Botez, pentru ca, precum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, așa să umblăm și noi întru înnoirea vieții. Căci, dacă a fost altoiți pe El, prin asemănarea morții Lui, atunci vom fi părtași și ai învierii Lui” (Romani 6, 3-5).

Sfântul Părintele nostru Ioan nu numai că a umblat întru înnoirea vieții, dar a și gustat dinainte din învierea lui Hristos, așa cum mărturisesc Moaștele sale întregi, nestricate și înmiresmate aflate înaintea ochilor noștri.

Nestricăciunea trupului lui a dobândit-o purtătorul de duh Ioan ascultând și împlinind, în cuget și în faptă, îndemnul dumnezeiescului Pavel: „Vă îndemn deci, fraților, pentru îndurările lui Dumnezeu, să înfățișați trupurile voastre ca pe o jertfă vie, sfântă, bine plăcută lui Dumnezeu, ca o slujire a voastră cuvântătoare” (Romani 12,1). Explicând acest cuvânt al lui Pavel, Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Ce este slujirea cuvântătoare? Cele care se fac prin suflet, prin Duh.

Zice Domnul: «Duh este Dumnezeu și cei ce I se închină trebuie să I se închine în duh și în adevăr» (Ioan 4, 24). Toate câte nu au nevoie de trup, nu au nevoie de organe, de loc, precum îngăduința, curăția, milostenia, nerăutatea, îndelunga răbdare, smerenia. «Milă voiesc, iar nu jertfă» (Osie 6, 6). Dar sunt și alte jertfe care sunt cu adevărat arderi de tot: trupurile Sfinților Mucenici. Acolo sunt sfinte și sufletul și trupul. Acelea au multă mireasmă».

Cu adevărat, iubiții mei frați, Părintele nostru IoanlI-a iubit pe Dumnezeu din toată inima și din tot sufletul și din tot cugetul (Cf. Matei 22,37), făcându-se astfel jertfă plăcută lui Dumnezeu. De aceea și Psalmistul exclamă: „Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Lui” (Psalmul 67, 36).

Iar Părintele Bisericii, Sfântul Ioan Gură de Aur, arătând însemnătatea și puterea slujbei cuvântătoare, care îl călăuzește pe credinciosul Creștin la curățirea inimii – „inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule” (Psalmul 50,12) – și, prin urmare, la nestricăciune, spune: „Poți și tu, dacă vrei, să aduci o astfel de jertfă. Omoară-ți trupul și răstignește-l și vei lua și tu cununa muceniei”.

Sfânta Biserică a Ierusalimului se laudă în Hristos (Romani 15,17), pentru că, pentru rugăciunile Preabinecuvântatei Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria și ale Cuviosului Părintelui nostru Ioan cel Nou cel prăznuit astăzi, Mănăstirea Hozeva continuă să fie lăcaș al Sfinților și al Dreptilor lui Dumnezeu, iar cei care s-au nevoit și cei care se nevoiesc în această Lavră sunt „făclii care luminează întreg pământul”, potrivit Sfântului Ioan Gură de Aur.

Noi să mulțumim lui Dumnezeu în Treime și, împreună cu dumnezeiescul Pavel, să zicem: „Harul fie cu toți care iubesc pe Domnul nostru Iisus Hristos întru curăție” (Efeseni 6,24). Amin. La mulți ani!

După otpust, a fost o masă călugărească.

SĂRBĂTOAREA SOBORULUI SFINȚILOR APOSTOLI LA PATRIARHIE

Joi, 30 iunie / 13 iulie 2023, a fost sărbătorită de către Patriarhie sărbătoarea Sinaxei Sfinților Doisprezece Apostoli.

Prin „sobor”, Biserica înțelege adunarea credincioșilor în Sfintele Biserici, pentru a-i pomeni pe Sfinții Doisprezece Apostoli, pentru misiunea pe care au împlinit-o, luminați de Duhul Sfânt, de a-L propovădui pe Hristos Cel răstignit și înviat și care „lumea au vânat”.

Această sărbătoare a fost prăznuită de Patriarhie în Sfânta Mănăstire a Sfinților Apostoli din orașul Tiberiada, cu Dumnezeiasca Liturghie dimineața, condusă de Preafericitul Părinte al nostrum și Patriarh al Ierusalimului Teofil, avându-i drept împreună-slujitori pe ÎPS Mitropolit Chiriac al Nazaretului și ÎPS Arhiepiscop Aristarh al Constantinei, ieromonahi ai Sfântului Mormânt și preoți de limbă arabă din regiunile învecinate ale Galileii. Răspunsurile la strană au fost date de Arhimandritul Artemie în limba greacă și de corul din Acre în limba arabă, în prezența consulului Greciei la Haifa, domnul Constantinos Zenovios, și a credincioșilor din regiunea Galileii.

În fața acestor credincioși, Preafericirea Sa a ținut următoarea predică:

„Și apropiindu-Se Iisus, le-a vorbit lor zicând: Datu-Mi-sa

toată puterea în cer și pe pământ. Drept aceea, mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă; și iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.” (Matei 28, 18-20).

Iubiți frați în Hristos,

Credincioși Creștini și pelerini,

Harul Sfântului Duh Cel sălășluit în Sfinții doisprezece Apostoli ne-a adunat pe toți astăzi în acest loc sfânt unde Mântuitorul nostru Hristos S-a arătat după învierea Lui „la marea Tiberiadei” (Cf. Ioan 21,1) ca să prăznuim Soborul lor.

Sfinții Apostoli constituie temelia mădularelor credincioase ale trupului Bisericii, după cum propovăduiește dumnezeiescul Pavel: „Deci, dar, nu mai sunteți străini și locuitori vremelnici, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții și casnici ai lui Dumnezeu, zidiți fiind pe temelia apostolilor și a proorocilor, piatra cea din capul unghiului fiind însuși Iisus Hristos” (Efeseni 2,19-20).

Și aceasta pentru că Domnul le-a poruncit în primul rând să meargă să învețe toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, în al doilea rând să învețe neamurile să păzească toate câte le-a poruncit, și în al treilea rând, i-a încredințat El Însuși va fi cu ei în toate zilele până la sfârșitul veacului (Cf. Matei 28, 18-20).

Aceste trei caracteristici ale Apostolilor constituie rânduiala apostolică a Bisericii. Spunem aceasta pentru că Apostolii lui Hristos au primit harul Sfântului Duh nu în chip moral, ci esențial. „Și ucenicii se umpleau de bucurie și de Duhul Sfânt” (Fapte 13,52), după propovăduirea din Antiohia Pisidiei, scrie Apostolul Luca. Iar Apostolului Petru îi spune Domnul: „Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui” (Matei 1,18).

„Toată raza Duhului ceea ce s-a arătat vouă înființat toți ați luat-o, înțelepților, în foișor, în taină învățându-vă învățăturile cele înalte și acum după vrednicie vă fericiți”, exclamă *imnograful Bisericii*.

Pe temelia adunării Sfinților Apostoli aleși de Mântuitorul nostru Hristos, s-a zidit pe de o parte Biserica pământească din lume, care îi are drept cetățeni pe Creștini, potrivit lui Pavel, care sunt deja „împreună-cetățeni cu Sfinții și casnici ai lui Dumnezeu” (Efeseni 2,19) și „trăiesc pe pământ, dar sunt cetățeni ai cerului”, potrivit lui Diognet. Pe de altă parte, s-a arătat rânduiala Bisericii cea întru Duhul Sfânt, adică modul de viață bine-credincios, dar și modul de ocârmuire a ei, având la bază sistemul sinodal, întemeiat de apostoli în Ierusalim, după mărturia Evanghelistului Luca, scriitorul „Faptelor Apostolilor”: „Apostolii și preoții s-au adunat ca să cerceteze despre acest cuvânt” (Fapte 15,6).

De altfel, Apostolii au fost rânduiți de Domnul Însuși urmași ai Lui, după cum foarte potrivit spune Cuviosul Pahomie: „Dumnezeu Cuvântul (...), înălțându-Se la cer, i-a rânduit mai întâi ca urmași ai Lui pe Apostoli”.

Însemnătatea și conținutul continuității apostolice în Biserică, precum și lucrarea ei mântuitoare, le redă cu exactitate Ipolit al Romei, zicând: „Sfântul Duh dat Bisericii L-au primit mai întâi Apostolii și L-au transmis celor care au crezut drept. Noi, ca unii care suntem urmași ai lor și ne împărtășim de același har al arhieriei și al învățăturii, suntem considerați paznici ai Bisericii”.

Cu adevărat, iubiții mei frați, Sfinții Apostoli sunt considerați paznici ai Bisericii. De aceea și caracteristica ei specifică este caracterul apostolic. Să-l ascultăm pe Apostolul Luca care spune, în Faptele Apostolilor: „Când treceau prin cetăți, învățau să păzească învățăturile rânduite de apostoli și de preoții din Ierusalim” (Fapte 16,4).

Trebuie menționat îndemnul Apostolului Pavel către ucenicul lui, Timotei: „O, Timotei, păzește comoara ce ți s-a încredințat, depărtându-te de vorbirile deșarte și lumești și de împotririle științei mincinoase, pe care unii mărturisind-o, au răătăcit de la credință” (1 Timotei 6,20-21), „comoara cea bună ce ți s-a încredințat păzește-o cu ajutorul Sfântului Duh, Care sălășluiește întru noi” (2 Timotei 1,14).

Foarte potrivit, Sfinții Părinți ai Bisericii, care în Duhul Sfânt s-au consfățuit, pomenesc de caracterul apostolic al Bisericii în Simbolul de Credință: „Cred într-una sfântă, sobornicească și apostolească Biserică”. Și aceasta pentru că Sfinții Apostoli sunt cei care mergeau prin orașe și hirotoneau preoți și episcopi „ca să păstorească Biserica lui Dumnezeu” (Fapte 20,28).

Iată deci de ce Apostolii sunt numiți de către Sfântul Grigorie Palama „arhipăstori și chiar ziditori ai buneii credinței comune tuturor și ai virtuții”. Iată de ce schisma în trupul Bisericii cea una, apostolească și sobornicească, constituie un mare păcat: pentru că urmărește zdruncinarea continuității apostolice ai cărei adevărați purtători sunt episcopii Bisericilor din tot locul, cei care au hirotonie canonică.

Noi, iubiții mei frați, cei care cinștim preacinstita pomenire a sfinților și slăviților Apostoli, să ne rugăm împreună cu imnograful zicând: „Mântuitorule bun, Cel din fire iubitor de oameni și milostiv, pentru dumnezeieștile rugăciuni ale preacântatei Fecioare, Maicii tale, ale lui Petru și Pavel și ale Apostolilor Tăi, milele Tale și ajutorul din cer trimite-le nouă”. Amin. La mulți ani!

După Sfânta Liturghie a urmat tratația și masa oferite de Arhimandritul Partenie cel care cu vrednicie se îngrijește de Mănăstire.

Din partea Secretariatului General

PRAZNICUL SFINȚILOR APOSTOLI PETRU ȘI PAVEL LA PATRIARHIE

Miercuri, 29 iunie / 12 iulie 2023, a fost sărbătorit de către Patriarhie praznicul Sfinților Slăviți Mucenici și Căpetenii ai Sfinților Apostoli, Petru și Pavel.

La această sărbătoare, Biserica îl cinstește pe Sfântul Apostol Petru, pomenind faptul că acesta a auzit chemarea Domnului la Marea Tiberiadei și L-a urmat după fratele său Andrei, mărturisindu-L și zicând „Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu” (Matei 16,16) și s-a lepădat de El, dar s-a pocăit și L-a vestit mulțimilor adunate în ziua Cincizecimii și în Iudeea, Antiohia și în cele din urmă la Roma, unde a murit de moarte pe cruce.

Biserica îl cinstește și pe apostolul Pavel, fost prigonitor al creștinilor, dar luminat în drumul său spre Damasc și chemat la slujba apostolică, predicându-L pe Hristos și lucrând pentru toți ceilalți prin Hristos și putând spune: „și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine” (Gal. 2:20) și a scris cele 14 scrisori ale sale și s-a înălțat la al treilea cer.

Sărbătoarea cinstirii celor două căpetenii ale Apostolilor a fost prăznuită în Sfânta Biserică din Capernaum, pe malul mării, ctitorită de regretatul Patriarh Damian al Ierusalimului în 1931.

Dumnezeiasca Liturghie a fost oficiată de Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil,

împreună cu ÎPS Mitropolit Chiriac al Nazaretului și Arhiepiscopul Aristarh al Constantinei, Arhimandritul Silla și preoții din districtul Galileii, Arhidiaconul Marcu și Ierodiaconul Dositei. Răspunsurile la strănă au fost date de ÎPS Arhiepiscop Aristovul al Madabei și de corul din Beer Sheva în limbile greacă, rusă, arabă și română, și de corul bizantin din Acre, fără părintele Filoteu. La slujbă au participat mulți creștini credincioși, greci, ruși din Galileea și alții.

Preafericirea Sa a ținut următoarea predică în fața celor prezenți:

„Pe mai-marii Apostolilor toți să-i lăudăm, pe dumnezeiescul Petru și pe Pavel, pe luminătorii lumii și propovăduitorii credinței, trâmbițele Ortodoxiei, pe tâlcuitorii învățăturilor, stâlpii Bisericii și stricătorii înșelăciunii”, exclamă imnograful Bisericii.

Iubiți frați în Hristos,

Credincioși Creștini și pelerini,

Preacinstitul har al Sfinților Apostoli Petru și Pavel ne-a adunat pe toți în acest loc sfânt al cetății biblice Capernaum, aflată lângă mare, ca să prăznuim pomenirea lor.

Mai-marii Apostolilor, Petru și Pavel, sunt cinstiți în mod deosebit de către Sfânta noastră Biserică, pentru că ei au fost numiți de către Domnul Însuși, unul piatra credinței: „și Eu zic ție că tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui” (Matei 16,18), iar celălalt vas ales: „Și a zis Domnul către el: Mergi fiindcă acesta Îmi este vas ales, ca să poarte numele Meu înaintea neamurilor și a regilor și a fiilor lui Israel” (Fapte 9,15).

Acești doi Apostolii erau plini de Duh Sfânt și dumnezeiesc har, ca și ceilalți Apostoli, dar Petru a mărturisit

dumnezeirea și calitatea de Fiu a lui Iisus: „Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu cel viu” (Matei 16,16). Prin adăugarea articolului: Fiul, „L-a mărturisit Fiu adevărat, după fire, și cu adevărat Fiu al lui Dumnezeu”, după cum tâlcuiește Sfântul Ioan Gură de Aur. „Nu a spus fără articol, ci cu articol: Fiul, adică Acesta este Unul și singurul (...), născut din însăși ființa Tatălui”, comentează Sfântul Teofilact.

Iar Pavel a primit daruri deosebite și descoperiri de la Dumnezeu, după cum mărturisește el însuși: „Cunosc un om în Hristos care acum paisprezece ani (...), fie în trup, fie în afară de trup, nu știu, Dumnezeu știe, a fost răpit în rai și a auzit cuvinte de nespus pe care nu se cuvine omului să le grăiască” (2 Corinteni 12, 2-4).

Propovăduirea dreaptă a lui Petru, cea despre credință, și mărturisirea despre Iisus Hristos a constituit piatra pe care s-a zidit Biserica, chivotul mântuirii sufletelor noastre. „Această mântuire au căutat-o cu stăruință și au cercetat-o cu de-amănuntul proorociei care au proorocit despre harul ce avea să vină la voi” (1 Petru 1,9-10), după cum propovăduiește dumnezeiescul Petru.

Iar propovăduirea lui Pavel: „Dacă nu este înviere a morților, nici Hristos nu a înviat. Și dacă Hristos nu a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică și credința voastră” (1 Corinteni 15,13-14), a constituit piatra de temelie pe care s-a întemeiat de către Sfinții Părinți ai Bisericii credința în Hristos Cel răstignit și înviat din morți, credință formulată în Duhul Sfânt și lămurită la Sinoadele Ecumenice apostolic, teologic și dogmatic, potrivit cu „dreptarul învățăturii” (Romani 6,17), adică adevăratul canon al învățăturii Creștine, după cum spune marele Pavel.

Trebuie menționat faptul că propovăduirea apostolică și învățătura Creștină, atât a lui Pavel cât și a lui Petru, nu s-au limitat numai la iudei ci s-au adresat, mai ales,

neamurilor, adică idolatrilor, potrivit îndemnului Domnului: „Mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh” (Matei 28,19). Sfântul Pavel mărturisește că a fost chemat de Dumnezeu, „ca să binevestesc pe Fiul Lui la neamuri” (Galateni 1,16). În plus, face cunoscut Creștinilor provenienți dintre neamuri aceasta: „Căci vă spun vouă neamurilor: Întrucât sunt eu, deci, apostol al neamurilor, slăvesc slujirea mea” (Romani 11,13).

Cu adevărat, iubiții mei frați, dumnezeiescul Pavel a slăvit, adică a cinstit slujirea sa față de neamuri, propovăduind și totodată arătând că Dumnezeu Cuvântul Care S-a întrupat și S-a făcut om, Fiul lui Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos, este „lumina lumii” (Ioan 14,6) și libertatea: „Înțelepciunea lumii acesteia este nebunie înaintea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3,19). La fel propovăduiește și Petru, zicând: „Pentru că noi v-am adus la cunoștință puterea Domnului nostru Iisus Hristos și venirea Lui, nu luându-ne după basme meșteșugite, ci fiindcă am văzut slava Lui cu ochii noștri” (2 Petru 1,16).

Martori și văzători ai slavei lui Dumnezeu au fost atât Petru cât și Pavel care sunt pilde de pocăință pentru cei ce păcătuiesc, așa cum foarte grăitor exprimă imnograful Bisericii:

„Dat-ai pildă de întoarcere celor păcătoși pe amândoi Apostolii Tăi, pe unul adică cel ce s-a lepădat în vremea Patimii și s-a pocăit, iar pe altul cel ce s-a împotrivit propovăduirii Tale și apoi a crezut; și pe amândoi ca pe cei mai mari adunării prietenilor Tăi, Iisuse Atotputernice, Mântuitorule al sufletelor noastre.

Noi, iubiții mei frați, care îi cinstim astăzi pe cei „între Apostoli mai întâi pe scaun șezători și lumii învățători”, suntem chemați să urmăm „întoarcerea lor”, adică pocăința, după cum îndeamnă Sfântul Grigorie Palama, rugându-i să mijlocească pentru sufletele noastre, împreună cu Preasfânta

Născătoare de Dumnezeu și Pururea Fecioara Maria. La mulți ani!

După Sfânta Liturghie Monahul Irinarh, cel care a restaurat Mănăstirea și a pictat Biserica, a oferit o tratație și masa de sărbătoare cu pește din marea Tiberiadei.

Din partea Secretariatului General

PRAZNICUL PROOROCULUI ELISEI LA PATRIARHIE

Marti, 14/27 iunie 2023, a fost sărbătorit de către Patriarhie praznicul proorocului Elisei. Această sărbătoare a fost prăznuită în Sfânta Mănăstire care îi poartă numele din Ierihon, în zona unde se află și sicomorul lui Zaheu.

În cadrul acestei sărbători, Biserica amintește că profetul Elisei era descendent din satul Abel – Meul și era de profesie agricultor. Dumnezeu l-a trimis la el pe profetul Ilie și l-a uns ca profet. Apoi, profetul Elisei și-a sacrificat cele douăsprezece perechi de boi cu care lucra și a oferit un ospăț poporului și l-a urmat pe profetul Ilie.

Dumnezeu l-a uns pe Elisei ca profet și l-a învrednicit de puterea multor minuni, care sunt menționate în principal în cărțile Regilor din Vechiul Testament.

Prin rugăciunea sa, profetul Elisei a transformat apele amare și periculoase ale izvorului din Ierihon în ape dulci. De asemenea, el l-a vindecat pe Naaman sirianul de lepră, l-a înviat pe fiul femeii sunamite și l-a făcut lepros pe

slujitorul său Jezi din cauza avariției sale.

Sfântul Elisei l-a urmat pe învățătorul său, proorocul Ilie, până la sfârșit, când proorocul Ilie a fost înălțat în car de foc în ceruri și i-a aruncat lui Elisei mantia lui, pe care a călcat și a trecut râul Iordan.

În cinstea profetului Elisei, Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil a condus Dumnezeiasca Liturghie în biserica menționată mai sus, avându-i drept împreună-slujitori pe ÎPS Arhiepiscop Aristarh al Constantinei și Mitropolitul Ioachim al Helenoupolei, Ieromonahii Sfântului Mormânt, printre care se numără Arhimadriții Ignatie, egumenul de Beit Jala, Claudiu, Onufrie și Chiriac, Părintele Stavros Aranki și Părintele Youssef Hodali și alții, Arhidiaconul Marcu și Ierodiaconul Dositeu. La slujbă au participat credincioși și pelerini din Ierihon.

Înainte de Sfânta Împărtășanie, Preafericirea Sa a ținut următoarea predică:

*„Luați, fraților, pildă de suferință și îndelungă-răbdare pe proorocii care au grăit în numele Domnului” (Iacov 5,10),
îndeamnă Sfântul Iacov Ruda Domnului.*

Iubiți frați întru Hristos,

Credincioși Creștini și pelerini,

Harul Sfântului Duh ne-a adunat pe toți astăzi în această Sfântă Mănăstire a Proorocului Elisei ca să prăznuim cinstita lui pomenire și să mulțumim Domnului Dumnezeuului nostru „Care a dat pe unii apostoli, pe alții prooroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, spre desăvârșirea sfinților la lucrul slujirii, la zidirea trupului lui Hristos” (Efeseni 4, 11-12).

„Unii dintre prooroci L-au vestit mai înainte pe Hristos prin cuvânt, alții L-au arătat prin fapte. Cei care L-au vestit

prin cuvânt sunt Isaia, Ieremia, Iezechiel și cei doisprezece prooroci împreună cu ei. Iar prin fapte L-au arătat pe Ilie Tesviteanul și Elisei, ucenicul lui”, spune Episcopul Vasile al Seleuciei.

Cu adevărat, Elisei s-a distins ca una dintre cele mai însemnate persoane din istoria sfântă. Acesta a fost chemat la vrednicia de prooroc, fiind uns la porunca lui Dumnezeu de către Proorocul Ilie ca urmaș al lui (Cf. 3 Regi 19,16). Proorocul Ilie l-a găsit pe Elisei care își ara ogorul și l-a chemat să-l urmeze, aruncând peste el mantia sa (3 Regi 19, 19-20). Acest gest simboliza chemarea lui Elisei la vrednicia de prooroc și faptul că a primit de aici putere și dumnezeiască autoritate. Iar prin mantia Proorocului Ilie, Elisei a despărțit apele Iordanului de o parte și de alta și a trecut de partea cealaltă. Din acest fapt „fiii proorocilor” au recunoscut în Elisei duhul învățătorului său, Ilie, și i s-au închinat până la pământ (Cf. 4 Regi 2, 7; 4 Regi 2, 13-15). Lucrarea profetică a purtătorului de duh Elisei este strâns legată de fapte nemaivăzute și de felurite minuni pe care le menționează sfântul scriitor al Cărților Regilor. Prin puterea dumnezeiască făcătoare de minuni ce lucra în el, a transformat apele sărate în izvor cu apă bună de băut în această regiune a orașului nostru Ierihon (Cf. 4 Regi 2, 19-22), a înmulțit uleiul văduvei sărace ca să o izbăvească de datorii grele (Cf. 4 Regi 4, 1-6), l-a înviat pe fiul femeii sunamitence care l-a găzduit (Cf. 4 Regi 4, 18-37), l-a vindecat de lepră pe Neeman, căpetenia oștirii regelui Siriei (Cf. 4 Regi 5, 1-14) și, după moartea lui, un mort a fost înviat după ce a fost așezat în mormântul Proorocului și s-a atins de osemintele lui (Cf. 4 Regi 13, 20-21).

Trebuie menționat faptul că Domnul nostru Iisus Hristos îl pomenește pe Proorocul Elisei în fragmentul evanghelic citit astăzi: „Mulți leproși erau în Israel în zilele proorocului Elisei, dar nici unul dintre ei nu s-a curățat decât Neeman sirianul”. Cu alte cuvinte, lucrarea proorocilor și, mai ales,

a lui Ilie și a lui Elisei, s-a adeverit în Persoana Fiului lui Dumnezeu, Iisus Hristos, după cum explică Sfântul Chiril al Alexandriei. Acest adevăr îl mărturisește și Psalmistul zicând: „Nu vă atingeți de unșii Mei și nu vicleniți împotriva profeților Mei” (Psalmul 104,15).

Sfinții Prooroci, precum și dreptii din Vechiul Testament, erau unși de către Domnul, pentru că erau închinați Lui și inspirați de El. Aceștia au fost chemați de Dumnezeu ca să slujească tainei dumnezeieștii Iconomii celei din veac ascunse în Dumnezeu (Cf. Efeseni 3,9), după cum propovăduiește dumnezeiescul Pavel.

Această dumnezeiască chemare a slujirii tainei celei ascunse în Dumnezeu a primit-o și Proorocul nostru Elisei cel prăznuit astăzi. Să-l ascultăm pe sfântul scriitor al Cărții Regilor: „Intrând Elisei în casă, a văzut copilul mort, întins în patul său. Și după ce a intrat, a încuiat ușa după sine și s-a rugat Domnului. Apoi s-a ridicat și s-a culcat peste copil și și-a pus buzele sale pe buzele lui și ochii săi pe ochii lui și palmele sale pe palmele lui și s-a întins pe el și a încălzit trupul copilului. Sculându-se apoi Elisei, s-a plimbat prin foișor înainte și înapoi. După aceea s-a dus și s-a întins iar peste copil de șapte ori și și-a deschis copilul ochii” (4 Regi 4, 32-35).

În acest fel în care Elisei l-a înviat pe fiul femeii sunamitence, Vasile al Seleucie distinge o preînchipuire a întrupării Fiului și Cuvântului lui Dumnezeu. De aceea afirmă: „Elisei este chip al lui Hristos”.

Cu adevărat strălucitul Elisei este chip al lui Hristos pentru că, după cum spune imnograful lui: „Darul Sfântului Duh și-a aflat odihnă și s-a sălășluit îndestulat întru tine, Elisee pururea pomenite”. Darul îndestulat al Sfântului Duh cel sălășluit în Elisei nu este altul decât cel al Duhului lui Hristos. Acest Duh Sfânt, după cum propovăduiește înțeleptul Pavel, „vine în ajutor slăbiciunii noastre (...) și Se roagă

pentru noi cu suspine negrăite” (Romani 8,26) pentru sporirea noastră duhovnicească și pentru mântuirea noastră.

Cuvântul proorocesc și făcător de minuni al purtătorului de Dumnezeu Elisei primea putere din lucrarea Sfântului Duh. Aceasta înseamnă că Sfântul Duh Se odihnește în inimile celor care duc viață de virtuți și își păstrează inima curată, potrivit spuselor psalmistului: „Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și duh drept înnoiește întru cele dinăuntru ale mele” (Psalmul 50,12).

De aceea și noi, iubiții mei frați, să-l rugăm pe dumnezeiescul Prooroc Elisei care are îndrăzneală la Dumnezeu ca, împreună cu Preabinecuvântata Stăpâna noastră Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria, dar și împreună cu Sfântul Părintele nostru Metodie Arhiepiscopul Constantinopolului, cel de asemenea prăznuit astăzi, să mijlocească pentru sufletele noastre și pentru pacea Țării Sfinte și a întregii lumi. Amin. La mulți ani!

După Sfânta Liturghie, Egumenul Mănăstirii, Arhimandritul Filumen, a oferit o tratație.

La amiază s-a oferit masa de către Consiliul Central al Comunității din Ierihon într-un restaurant din oraș.

Din partea Secretariatului General